

10 פרק

אהוד ואני

אי אפשר להתעלם מהנושא המשפחתי שאני נתקל בו יום יום מאז ילדותי, משפחת אולמרט. המשפחה הלוחמת שהפכה להיות לחלק אינטגרלי מהציבוריות בישראל במשך כל כך הרבה שנים. כמובן שהשאלה שאני נשאל רבות היא על אחי אהוד, שצעיר ממני בשנתיים.

אהוד נולד כאשר כבר היינו בשוני. את שלב תל צור, הוא לא הכיר. את שלב שוני בחיינו הוא זוכר מעט ולאחר מכן את נחלת ז'בוטינסקי, בנימינה. מגיל צעיר אהוד נחשב כמישהו שהוא מה שמכונה "יותר".

היה בו יותר מהמשפחה של אימא, שהביאה מהבית כאמור את השם ווגמן ונולדה באודסה. הוא היה ילד בלונדיני ומיוחד ואחד הסיפורים המשעשעים על אהוד בילדותו הוא עליו מסתובב בחצר הבית ונופל ותוך כדי צועק לאימא שעומדת במטבח: "אימא, למה הפלת אותי?". הוא היה נער כשרוני מאד שניגן על פסנתר מגיל צעיר, שוב, בדיוק כמו אימא. הייתה מגיעה במיוחד מתל אביב לביתנו מורה לפסנתר, ושורה של נערות ונערים היו לומדים אתה את רזי המנענעים של הפסנתר.

רגעים מיוחדים שאני זוכר עם אהוד אחי, קשורים לרגעים אחרי הפציעה. הוא היה מאד רגיש, מה שאולי יפתיע את כל מי שנוהג לייחס לו סוג של ציניות או הכרה רבה בערך עצמו. יש לו מחויבות משפחתית, זיקה, ובכל זאת כשהיינו צעירים עד גיל מסוים גדלנו ארבעתנו בחדר אחד בנחלת ז'בוטינסקי.

דרכנו הצטלבו מקצועית כשאני הייתי מזכיר צבאי של שר הביטחון, ואהוד היה שר בממשלה בתקופת שמיר. תמיד עלה אז החשש מה

אני יודע שאחר כך אני מספר מאחורי הגב לאהוד. אבל אני יכול להרגיע את הציבור שידענו תמיד להחזיק את המסך המפריד בין מה שאני עוסק בו ומחויב בו לשר, לבין מה שאהוד עשה ומבחינה זאת הכל עבר בשלום, על אף שלאהוד היו גם כן קשרים טובים עם לא מעט מאנשי הצבא הבכירים מתוקף התפקיד.

היינו מדברים הרבה יותר על כדורגל למשל, אלה היו השיחות שלנו. פחות על כדורסל, זה משהו שהגיע אצלו רק כשהתקרב לעיריית ירושלים והייתה לו סוג של מחויבות עם קבוצת הפועל ירושלים. אך תמיד, בבסיס, זה היה כדורגל.

אחת השיחות המשמעותיות יותר שקיימתי אתו טרם ההגעה ללשכת ראש הממשלה היה בשנת 2001. אני זוכר שאמרתי לו בשלב מסוים כשכבר המשך דרכו עם אריק שרון לא הייתה ברורה, "תשמע, אתה צריך לחתוך, באיזשהו מקום; פה אסור לך לוותר, כי מה שאתה תוותר היום זה כבר יהיה מחיר שאתה לא תוכל להחזיר אותו חזרה למקום". אני זוכר שעוד אמרתי לו לדבר עם אריק שרון ולומר לו משהו בסגנון של הכל או כלום, "אני לא מוכן להתפשר על איזה משהו קטן שאתה תיתן לי רק בשביל להרגיע אותי. אני חושב שבמעמדי, ביכולתי, בקשרי, בזיקתי, בתמיכתי מגיע לי לקבל ממך יותר".

באיזשהו מקום המציאות הוכיחה זאת, בעיקר כאשר אריק נפל למשכב ואהוד נכנס לנעליו הגדולות של אריק, תרתי משמע. אבל הוא לא רק נכנס אליהן אלא נכנס אליהן כהלכה, ואני שומע עד היום מעוד הרבה אנשים שלא היו שותפיו או אוהביו הפוליטיים, מחמאות רבות על הדרך בה הוא תפקד והוביל את ממשלת

ישראל ובעצם את מדינת ישראל קדימה והלאה.

אין לי ספק, ופה אני אומר זאת בזהירות שאהוד שילם במידה לא קטנה סוג של מחיר על תמיכתו באריק בהקשר ובסוגיית נושא הפינוי מחבל קטיף.

מאריק, קצת יותר פחדו. אהוד שילם מחיר לא פשוט מאנשי ימין, לא דווקא מאנשי הליכוד, שאמרו "זו ההזדמנות שלנו להכות בו" במובן הציבורי, הפוליטי וכל מה שכרוך בכך. אני לא בטוח שאהוד יאהב את מה שאני כותב, אך בתחושת, ואני לא נכנס כרגע לעצם המהלכים שנקשרו בעטיים, זו חלק מהסיבה שהוא עבר את המסלול הקשה.

רבים שואלים אותי האם דברתי אתו הרבה בתקופת החקירות. התשובה היא שלא אפשרו כל כך, וגם כשהגענו זה תמיד היה עם עוד מישהו מבני המשפחה, והעדפנו לדבר על דברים קטנים של הבית.

אני לפעמים שואל את עצמי היכן הציבור? ציבור התומכים? פליטי גוש קטיף שהיו מוכנים לחבוט באהוד בהיבט הציבורי, פרטי, אישי, בכל היחס שלהם כלפי מה שקורה כיום עם משפחת נתניהו. ואם כבר הזכרנו את נתניהו, לא מזמן התקיים טקס בבית הגדודים באביחיל, שם אני מעורב דרך פעילותי ב-"צוות". האירוע הזה התקיים לשם הצגת מצגת חדשה של בית הגדודים, על הגדודים העבריים בהם הייתה ידידות חזקה בין קולונל פטרסון שהיה מפקד גדוד של אחד מגדודי הלוחמים העבריים ואביו של בנימין נתניהו הפרופסור בן ציון. ראש הממשלה הוזמן לטקס, אלא שבאותו

היום מתקיים טקס הזיכרון למפקד סיירת מטכ"ל בעבר שלא צלח את הקרב באנטבה, אבל לצער כולם לא שב ממנו בשלום -יוני.

מועד האזכרה בהר הרצל בירושלים היה ידוע לנתניהו ולאחרים. מי שתכנן את לוח הזמנים של רה"מ הפיק את ההזמנה ואת לוח הזמנים של האירוע. בינתיים באירוע בבית אביחיל אנחנו ממתנינים לראש הממשלה שמגיע לקראת השעה שש בערב, הרבה אחרי הזמן שבו נתבקשו האורחים להגיע על מנת לעבור את מסלול הביטחון ולטעמי ללא כבוד מספיק לכ- 300 מהאנשים שישבו והמתינו לבואו בטקס. הרי את האזכרה ליוני נתניהו לא קבעו ברגע האחרון. הטקס בסופו של דבר עבר בהצלחה, אך היחס מראש הממשלה נראה כמזלזל.

במהלך תקופת היותו ראש ממשלה ולאחר מכן פנו אלי רבים בשאלה מדוע אהוד לא יחזור לשדה הפוליטיקה?
דחיתי את כל הפניות האלו בתחושה שאהוד יודע ומן הסתם גם יעשה זאת ויסביר את מחשבותיו, תחושותיו ותכניותיו, ואכן אהוד העלה כל שרצה כל הכתב ופרסם את ספרו.

כל אחד מאתנו הלך בדרכו, תוך חופש מחשבה וקשרים אישיים הדוקים. מן הסתם אני סבור שכך היה נכון ונכון גם היום. כמו כן, לכל אחד ישנה המשפחה האישית שלו, ילדיו ובני משפחתם והוא יעשה שראשו ולבו אומרים לו.

אחינו הצעיר היה ללא ספק בעל כישרונות משלו ותחומי התעניינות משלו. שנים פעל במישור האקדמי ועסק בנושאי המזרח התיכון ובעקר מול הגבול הצפוני.

עם זאת ללא ספק מעד בהלכי מחשבתו ומעשיו ונפל לבור עמוק ממנו לא הצליח לצאת בשלום.

מעברו לארצות הברית הווה בשבילו יציאה לדרך בה התרחק מאתנו, הביא לפירוק משפחתו ולצער עמוק.

יום אחד באחת משיחות הטלפון הטרנס אטלנטיות מולו אני מספר לו שאני מגיע לפלורידה לאירוע ה"אול סטאר" של ליגת הכדורסל ה-NBA שנועד להתקיים באורלנדו; יוסי קופץ ואומר לי שלושה ימים קודם לכן שהוא מתחתן. הספקתי לשנות את כרטיס הטיסה ונחתתי בבירתה של מדינת דרום קרולינה שם הכיר אישה יהודייה וסיכם אתה על נישואיו. כשהגעתי לחופה הופתעתי למצוא כמי שעומדת לעשות את החופה, רבה, בתו של חבר הכנסת חנן רובין מסיעת מפ"ם. אחרי החופה המשכתי בדרכי לאורלנדו ויוסי יצא לירח הדבש.

